

КУЛТУРЕН ЖИВОТ ГР.
СЕПТЕМВРИ 1960

РАЗГОВОР СО

Томо Владимирски

Пред сè — скромност

— КАКВИ фази сте минале во вашето творештво и со што најмногу сте се судрувале?

— Откако го завршив школувањето во Белград и Прага, можеби и пред тоа, па до денес, јас најмногу сум се судрувал со себе, рече во разговорот Томо Владимирски. Најмногу затоа што сум сакал да бидам што поадекватен на своите доживувања во ликовното творештво. Уметноста за мене е постојано и непрекидно проникнување во себе и во околината, за да може да се биде свој и своебитен. Само на таков начин уметникот може најцелосно да го каже она што има да го каже... Не можам да говорам за некакви фази и периоди, но мислам дека во мојата ликовна работа постои една нишка, една развојна линија, што го покажува своевидниот третман на моите платна. А тоа се нашите разлеани житни полиња, нашето топло и распеано поднебје, тоа се нашите луѓе, онакви какви што јас сум ги видел и доживеал. Меѓутоа, можам да кажам дека во поодделни периоди ме интересирале разни форми на ликовниот израз, како на пример, во почетокот графиката и строго реалистичниот пејсаж, потоа, историската композиција и слично. А тоа секогаш можело да се види на моите изложби, кои имале своја тема.

— Обично кои теми ви се најблиски?

— Мислам дека тоа се пејсажите, природата... Но, и понатаму ќе обработувам теми од нашата национална историја. Во тие композиции, на пример, не ме возбуждаат само луѓето и поодделните личности, не само боите, туку и миризбата на времето што одминало.

— На вашата септемвриска изложба темата е „Крај Вардар“. Што е тоа што ве привлекува кон неговите брегови?

— Крајвардарските пејсажи во мене се врежани уште од детството и тие ми се блиски. Затоа кон

Вардар, кон неговите зелени брегови и немирни води имам неодолива привлечност.

— Во последно време кај вас се забележуваат некои промени. На што се должи тоа?

— Промените кај мене, особено последнава, што ме преокупира скоро две години, не се ниту случајни, ниту накалемени и вештачки, туку тие извираат од мојата досегашна работа и се нејзино логично продолжение. Но, очигледно е дека ја упростувам формата на својот реалистички третман, не за да го напуштам наполно, туку повеќе да го осовременам, за да можам повеќе да кажам за себе и своето време.

— Можете ли да наведете некои ваши најсакани сликари?

— Одредени сликари од порано немам, но ги сакам делата на големите мајстори. А од денешните најмногу ме возбуждаат Брак и Флеминг... За мене не е важно кој сликар каде припаѓа, зашто јас мислам дека секој правец може да биде добар, туку има добри и лоши слики, било да се реалистични или апстрактни. Сè зависи од талентот на авторот.

— Дали сценографската работа влијае врз вашиот ликовен израз?

— Сценографијата, изјави Владимирски, кој инаку работи како сценограф во Скопскиот народен театар, никогаш не влијаела врз мојот ликовен израз. Дури повеќе, ликовното творештво влијаело врз моите сценографски решенија, зашто, на тој начин, со мојот ликовен усет, мислам дека на сцената можам да создадам подобар штимунг, боја и доживување што го бара пиесата.

— Од своето искуство што им препорачувате на помладите ликовни уметници?

— Работа и скромност. Ништо повеќе.

Б. В.

Отсекогаш скромен, академскиот сликар Томо Владимирски, најмногу ја почитува мирната творечка работа. Со своите платна, што ги создава веќе неколку децении, тој успеал да оформи свој свет, интимен и доживеан, лирски обоен и искрен. Роден во Скопје, пред педесетина години, тој често го сликал неговото поднебје и бреговите на Вардар, кои се претставени и на неговата последна изложба.